

То мигаръ ще смогна азъ горка
за всичко да ти се оплача,
но все е за мжката майчина
писмото една разговорка.

Единъ ще ти укоръ направя:
по-често се, синко, обаждай —
или си се толкозъ погражданилъ,
че нази съвсемъ си забравилъ.

И птичката хвърка далеко,
но пакъ си запамятя гнездото,
а има ли за челоуѣка
по-милото отъ родното място?

Портрета, що лани изпрати,
баща ти за споменъ рамкоса,
въвъ розовъ вѣнецъ марангози
да гледаме и му се радваме.